

Langs de lijn...

Belofte maakt schuld zegt het spreekwoord. Nou dat heb ik geweten! Zo'n 12 á 13 jaar geleden ging onze oudste kleinzoon "op de voetbal". "Kom je kijken opa?" "Alle thuiswedstrijden kom ik kijken" zei ik zonder er eigenlijk goed over na te denken.

En vrolijk stapte het, in een nieuw voetbaltenuue gestoken, ventje aan de hand van z'n vader bij ons de deur uit. "Nou heb je wat gezegd" zei m'n vrouw hoofdschuddend en noemde vlotjes wat nadelen op, die ik toen luchtig wegwijsde. Maar ze had wel gelijk. Daar kwam ik de eerste de beste wedstrijd al achter.

Want wat is het geval? De kleintjes (F-pupillen 5-7 jaar) spelen hartstikke vroeg. 's Morgens om 9 uur aftrap. En je moet nog vlug zijn ook, want binnen drie kwartier is alles voorbij inclusief na afloop nog even strafschoppen schieten. Dat laatste is zo geweldig slim bedacht. Na afloop heeft bijna iedereen gescoord en dat houdt er de moed behoorlijk in. Op die leeftijd spelen ze op een half veld en dat blijkt groot genoeg om lekker met z'n allen tegelijk achter de bal aan te rennen. **Kluitjesvoetbal** noemen ze dat. Waar de bal is zijn alle spelers behalve de keeper. Prachtig om te zien.

In het begin van het seizoen kan het 's morgens vroeg best nog lekker weer zijn, maar dat is duidelijk anders in februari. Stoere jongens die voetballertjes. Hoe klein ze ook zijn ze rennen er lustig op los bij een temperatuur net boven het vriespunt en een ijzige koude wind. En opa? Die staat langs de lijn te blauwbekken van de kou en fietst na afloop als een razende naar huis. "Je ziet er gezond uit" plaagt m'n vrouw, als ik in de keuken uit sta te hijgen van de snelle fietstocht. Ik ben dan zo buiten adem, dat ik zo snel geen antwoord kan geven!!!! Ze maakt direct van de gelegenheid gebruik: "Gelukkig zijn er ook nog uitwedstrijden" zegt ze nog, terwijl ze een heerlijke gloeiende kop koffie voor me inschenkt.

Na twee seizoenen F'jes volgden twee seizoenen E'tjes. Wat minder kluitjesvoetbal en...op een **heel** velden met een echt elftal i.p.v met z'n zevenen. Dat begint er op te lijken. Iedereen heeft z'n eigen stekkie op het veld en dat is nog even wennen, soms tot groot vermaak van het publiek.

Het publiek...laten we het daar eens over hebben. Er bestaan een heleboel verschillende soorten van heb ik gemerkt. Bij de jeugd vormen meestal de ouders het publiek (en natuurlijk een verdwaalde opa).

Nu hebben de jongste voetballertjes nog geen rustpauze. Hup, eerste helft voorbij- van helft wisselen -en verder met de tweede helft. Dus maak je het publiek alleen maar mee langs de lijn. En dan leer je lang niet iedereen goed kennen. Een paar voetbalseizoenen verder, de jongens zijn dan inmiddels D-speler, is er wel een echte rust en dan ontmoet je diezelfde mensen in de kantine.

En dan blijken het opeens hele aardige mensen die het beste voor hebben met de voetbalcarrière van zoonlief. Het is een aparte wereld, de wereld van het voetbal.

Maar nu is "oudste kleinzoon" gestopt met voetballen. En eerlijk waar: ik mis de zaterdagse gang naar het sportveld, de wedstrijd en het publiek. Nu ga ik mee naar de markt en de bakker. U kent m'n ervaring met het doen van boodschappen! Naar de markt en de bakker is voor mij geen uitje, dat is opletten geblazen.

Reageren? a.dekok@kbogoes.nl

Hermandad